

ЗЕМУНСКА ГИМНАЗИЈА

**УЛОГА ЛИЧНОСТИ НА ИСТОРИЈСКЕ ТОКОВЕ
XX ВЕКА**

**Предметни професор:
Јасмина Перишић
ИИИЗ**

**Ученик:
Ана Величковић ,**

БЕОГРАД, март 2010.

Садржај:

Страна

1. ДЕТИЊСТВО, МЛАДОСТ, ШКОЛОВАЊЕ.....	3
2. БРАК И ПОРОДИЦА	4
3. РЕВОЛУЦИОНАРНИ РАД.....	6
- ЛЕЊИНОВ ТЕСТАМЕНТ.....	8
4. ПРОМЕНЕ У СОВЈЕТСКОМ ДРУШТВУ.....	9
- ИНДУСТРИЈАЛИЗАЦИЈА.....	10
- КОЛЕКТИВИЗАЦИЈА.....	10
- НАУКА.....	10
- ДРУШТВЕНЕ УСЛУГЕ.....	11
- КУЛТУРА И РЕЛИГИЈА.....	11
5. ИИ СВЕТСКИ РАТ.....	12
6. ТИТОВО „НЕ,, СТАЉИНУ.....	13
7. ЗАКЉУЧАК.....	15
8. ЛИТЕРАТУРА	16

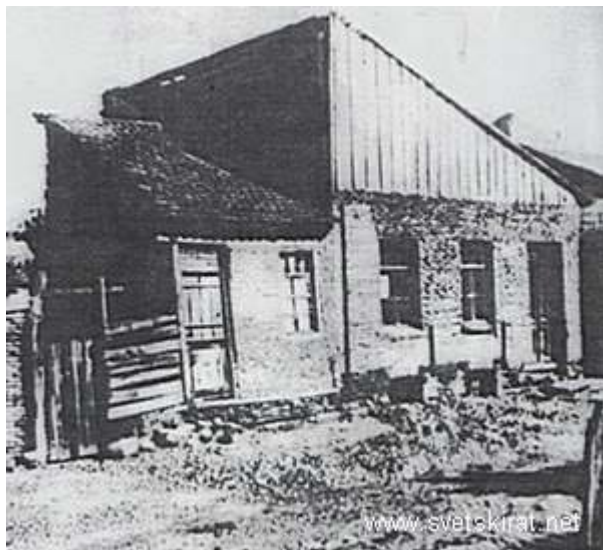
Јосиф Висарионович Џугашвили Стаљин

Детињство, младост и школовање

Стаљин је рођен 21. децембра 1879. године у Грузији, у месту Горију. То је званичан датум. Међутим, Радзински у својој књизи о Стаљину сведочи да је држао фотокопију крштенице Ј. Б. Стаљина издатој у Вазнесенској цркви у којој пише да је родјен 06. децембра 1878 и да је крштен. Претпоставља се да је лажни датум постао званичан негде око 1922. године када је Стаљин почео да се пење на партијској лествици.

Његова мајка, **Екатарина Геладзе**, била је кмет, згодна, плава, светле пути и пегава, писмена а волела је и музику, а отац, **Висарион Иванович Џугашвили**, обућар, црномањаст, средње висине, мршав и намрштен, са брковима и брадом. 1888. године, његова обућарска радња је банкротирала, па оставља породицу и одлази да живи и ради у Тифлис.

Напомена: Јосиф Стаљин - Википедија

Своје школовање започиње у православној црквеној школи у Горију, на обавезном руском језику, иако су и Стаљин и његови вршњаци говорили један од седам наречја кавкаског језика. Већина школских другова била су деца богатих свештенка, државних службеника и трговаца, па је Стаљин често био подвргнут исмевању и шалама. Научио је да им са супротстави застрашивањем, користећи њихове слабости и излажући их суровом подсмеху. Да би избегао физичке сукобе, нападаче је одвраћао тако што им је стављао до знања да физичку силу користе као замену за мозак. Оваквом тактиком брзо преузима улогу вође међу својим вршњацима.

Као одличан ђак, завршио је школу први у класи, и са стипендијом наставио школовање у Тбилисију у Православној богословији, обрзовној институцији руске православне цркве коју је похађао од 1894. године, као једну од ретких могућности за образовање у Грузији, јер представници власти нису дозвољавали формирање грузијског Универзитета. У овој школи се први пут заинтересовао за политику.

Иако се касније трудио да прикрије своје грузијско порекло, Стаљин је током свог детињства био фасциниран грузијским фолклором. Омиљени лик из прича, о грузијским брђанима, **Коба**, постао је и његов први револуционарски надимак.

Син Василиј и кћрка Светлана

Друга супруга Надежда

Брак и породица

Стаљинова прва жена **Екатарина Свандз**, умрла је 1907. године, након само три године брака. На њеној сахрани, Стаљин је изјавио да су са њом нестала и сва топла људска осећања према другим људима јер је само она знала да залечи његово срце. **Син Јаков** са којим се није најбоље слагао, служио је у Црвеној армији 1941. године.

Напомена: Јосиф Стаљин – Википедија
Историја, Јосиф Висаионович Стаљин – светски рар.нет
Највећи злотвори и диктатори – Шели Клајн

19. јула 1941. године Стаљину је пренета непријатна вест директно са радио Берлина. Немци су заробили његовог старијег сина Јакова. Јаков је завршио артиљеријску школу само 42 дана пред рат, и није имао времена да се поздрави са оцем. Приликом немачког испитивања Јаков је изјавио: „двадесет другог јуна отац ми је преко телефона рекао: Иди и бори се“. Погинуо је у немачком заробљеништву натрчавши на ограду под напоном.

Син Јаков у заробљеништву

Стаљинова друга жена, **Надежда Алилујева**, 1934. године након породичне расправе извршава самоубиство. Са њом је имао двоје деце: **сина Василија и ћерку Светлану**. Василиј је био ваздухопловац и брзо напредовао у служби, али 1962. године умире од последица алкохолизма. Блискост са ћерком Светланом, која га једина није видела као тиранина, није је спречила да 1967. године емигрира из Совјетског Савеза.

Стаљинова мајка умрла је 1937. год. Стаљин није присуствовао погребу. Сматра се да је Стаљин до њене смрти био киван на своју мајку зато што га је натерала да се пријави на Тифлишки теолошки семинар због чега ју је често називао „матором курвом“.

Марта 2001. год. Руска независна телевизија НТВ открила је у Новокузњецку до тада непознатог Стаљиновог унука. **Јури Давидов** рекао је за НТВ да му је отац рекао за његово порекло али да му је због тада актуелне кампање против стаљиновог култа личности речено да ћути. Неколико историчара, укључујући и Александра Солжењичина установили су да је Стаљин имао сина са својом супругом из грађанског брака **Лидом** током изгнанства у северном Сибиру 1918.год.

Напомена: Стаљин – пулс демократије

Стаљин из младјих дана

Револуционарни рад

Стаљиново ангажовање у социјалистичком покрету, почело је још у школи. На четвртој години, постао је члан радикалне групе зване Месам Даши која је захтевала независност Грузије и која је следила социјалистичко учење. Због оваквог политичког ангажовања, Стаљин је 1899. године избачен из богословије. Након тога, приступио је грузијској Социјал-демократској организацији у оквиру које је почео са пропагирањем Марксизма. Своје активности је наставио у политичком подземљу Кавказа, где се суочавао са сталним хапшењима и двоструким прогонима у Сибир.

1902. године, први пут је ухапшен и послат у ратни логор. Пошто није био човек који се клањао властима, побегао је из логора и појавио се у Тбилисију две године касније. Тада се наклонио доктрини коју је поставио Владимир Иљич Лењин, а која је заговарала формирање јаке централизоване партије „професионалних револуционара”. Његово практично искуство га је учинило корисним за Лењинову Болшевичку партију. У јануару 1912. године именован је за једног од вођа подземног пропагандног реда. Тек 1913. године је узео име „Стаљин”, што на руском значи „човек од челика”.

Његов једини значајан допринос развоју марксистичке теорије тог доба била је теза „Марксизам и национално питање” коју је написао за време прогонства у Бечу. Она је заузимала ортодоксни марксистички став према овом важном питању и допринела је његовом именовању за Народног комесара за национална питања по завршетку револуције.

На партијској конференцији у Прагу 1912. године, Стаљин је изабран у Бољшевички Централни Комитет.

Напомена: Историја, Јосиф Висаионович Стаљин – светски рат.нет

Јосиф Стаљин – Портрет – ацтер онлине

Маја 1917 год. Стаљин је већ био члан четворочланог партијског руководства. Спремали су се за нову револуцију. „ **Сва власт Совјетима,** „ , „**Доле привремена влада,**„ , викали су по улицама. Село је одбијало да преда жито бољшевицима. Сиромашни, најозлојадјенији сељаци добијају власт. Наоружане групе радника шаљу се из градова у села. Становници Петрограда и Москве умирали су од глади. Лењин шаље Троцког на фронт, а Стаљина као своју другу узданицу, да набави жито. Проблем је решио на крајње револуционаран начин – стрељањима.

Уочи октобарске револуције 1917. године, ослобођен је из затвора и пребачен у Санкт Петербург где учествује у оснивању бољшевичких новина, „Правда”. За то време, Лењин и остале вође, и даље су у прогонству.

Након Фебруарске револуције, Стаљин и одбор уредника „Правде”, пружају подршку привременој влади Керенског и одбијају да објаве Лињинов чланак у коме се позива на њено рушење. „Правда” постаје веома важна за револуцију, те је Лењин приморан да укључи Стаљина у неке од важнијих комитета. Зато је у априлу 1917. године, Стаљин изабран за члана Централног комитета као трећи по реду, по броју гласова партије, а у мају исте године за члана Политбироа Централног комитета. На овој функцији остао је до краја живота.

Током грађанског рата у Русији и Пољско-Совјетског рата, Стаљин је био политички комесар у Црвеној армији. Његов први положај у влади била је функција Народног комесара за национална питања (1917. – 1923.).

Од 1920. до 1923. године је био Народни комесар за радничку и сељачку инспекцију, а 1920. члан Централног извршног комитета Скупштине Совјета.

Стаљин и Лењин

Напомена: Историја, Јосиф Висаионович Стаљин – светски рат.нет

У априлу 1922. године, постаје генерални секретар владајуће Комунистичке партије (Централог комитета), функције која ће временом постати најзначајнија у земљи. Ова позиција није била превише омиљена у партији, али је Стаљин у њој видео одличну основу за стицање утицаја и моћи. Имала је утицаја на доношење одлуке ко сме да приступи партији, што му је омогућило да партијске редове попуни својим присталицама. Стаљинов брз напредак на политичкој позорници је изазвао забринутост код умирућег Лењина, зато је он у свом политичком тестаменту позвао на Стаљиново уклањање. Овај документ је остао у

тајности захваљујући члановима Централног комитета, од којих су многи били критиковани у тестаменту.

Крајем 1922 године Лењиново стање постаје све теже и теже, и 13. децембра два напада обарају га у постељу. Стаљин доноси резолуцију, на пленарном састанку ЦК, и именује себе као лично одговорног за изолацију Лењина. Резолуцијом су забрањени састанци са Лењином.

Лењинов тестамент

Крајем децембра Лењин је понео да диктира своје „Писмо Конгресу,, , документ који је у историји познат као „**Лењинов Тестамент,,**. У том документу за Стаљина пише: „ Стаљин је сувише груб. Ту ману лако можемо толерисати у нашим круговима али то постаје неподношљиво на положају генсека. Стога ја предлажем да се пронађе начин да се Стаљин са тог положаја уклони и да се ту постави неко други....,,

После Лењинове смрти у јануару 1924. године, Стаљин, Камењев и Зинојев преузимају управљање партијом, идеолошки се постављајући између Троцког, представника левог крила партије, и Бухарина, представника десног крила партије. Током овог периода, Стаљин се одрекао традиционалне бољшевичке доктрине о спровођењу интернационалне револуције у корист политике и изградње социјализма, што је било у директној супротности са теоријом

Напомена: Историја, Јосиф Висаионович Стаљин – светски рат.нет
Стаљин – пулс демократије

Перманентне револуције чији је творац био Троцки. Ускоро је Стаљин променио страну и приклонио се Буххарину. Они су се супроставили опозицији коју су чинили Троцки, Камењев и Зинојев.

До 1928. године, Стаљин је постао врховни вођа, а Троцки је следеће године прогнан. **Крајем 1929. године, мало пре свог родјендана, Стаљин је објавио чланак под насловом „Године великог заокрета„ у коме је дефинисао предстојећи задатак: уништење кулака. Имућнији сељаци, кулаци, то неће штети па он одлучује да и овај пут делује револуционарно – да их уништи.**

Фебруара су Молотов и његова комисија поделили кулаке на три групе. Прва, контрареволуционарни кулаци – послати у логоре или стрељати, а њихове породице послати у Сибир. Друга, преостали најбогатији кулаци – депортовани у најудаљеније крајеве. Трећа, они са сиромашним поседима – депортовани изван колхоза. У својој деведесетој години Молотов се сећао да је око **четири стотине хиљада људи депортовано.**

Стаљин је почео да заговара колективизацију и индустријализацију, па је убрзо преузео у потпуности контролу над партијом и државом. Међутим, популарност појединих лидера као што су Сергеј Киров и Руитин Афер, онемогућавала му је да оствари потпуну власт све до велике чистке која је спроведена у периоду од 1936. до 1938. године.

Стаљин је између 1933. и 1939. године чистио партију од свих оних који су му се супротстављали. Процењује се да је између 1934-38. године нестало најмање 7 милиона људи.

1939. „ милостиви газда,, - како су звали Стаљина почео је са рехабилитацијом људи невинно осудјених. Тада је ослободјено око 327.000 људи укључујући и многа војна лица. Када је Константин Рокосовски, будући маршал, изашао из затвора, сви зуби су му били избијени. Конструктори авиона Тупољев и Поликарпов, микробиолог А. Зиблер и други угледни инжењери и научници, такође су ослободјени.

Напомена: Највећи злотвори и диктатори – Шели Клајн
Јосиф Стаљин – Портрет – ацтер онлайн

Промене у совјетском друштву

Од самог почетка, Стаљин је Русију хтео да из пољопривредног друштва преобрази у модернију, индустријску земљу XX века. Желео је да Русија ухвати корак са западом који је био десет пута напреднији од СССР-а.

Индустријализација

Први светски рат и грађански рат су имали катастрофалне последице за економију Русије. Индустријска производња је 1922. године износила само 13% од укупне индустријске производње из 1914. године. Под Стаљиновим руководством нова економска политика која је дозвољавала одређени степен слободе тржишта у контексту социјализма, крајем 1920. године је замењена централизованим системом индустријског развоја. Овиме је била предвиђена брза индустријализација и колективизација пољопривреде којом је управљао државни врх. Совјетски Савез, означен као најсиромашнија земља у Европи. Током 1922. године је реализовао индустријализацију темпом који је далеко надмашивао темпо индустријализације Немачке у 19. и Јапана у 20. веку.

Стаљинова влада је финансирала индустријализацију ограничавајући друштвене потрошње. Овако је остваривала вишак вредности за поновно инвестирање у индустрију.

Стаљинов режим је покренуо присилну колективизацију пољопривреде. Теорија на основу које је сприведена сматрала је да ће се производња прехранбених производа

побољшати уколико се мале и неефикасне фирме замене великим фирмама за чију обраду би се обезбедила модерна механизација.

Колективизација

Колективизација је значила и значајне друштвене промене у обиму који није виђен од укидања феудализма 1861. године, и одвајање државе од вршења директне контроле над земљом и њеним производима. Она је проузроковала и значајан пад животног стандарда сељака; али не свог, јер се стандард најсиромашнијег слоја сељака поправио.

У првој години колективизације, пољопривредна производња је опала. Стаљин је кривицу свалио на „кулаке”, богате сељаке, који су се опирали колективизацији. Због овога је кулаке требало стрељати, затворити у гилеге или протерати у удаљене крајеве земље, само да би држава могла да преузме њихову земљу.

Поремећаји у друштву које је изазвала присилна колективизација, били су главни узрок велике глади, због које је само у Украјини у области доње Волге током 1932. године умрло пет милиона људи.

Напомена: Јосиф Стаљин – Портрет – ацтер онлайн

Наука

Наука у Совјетском Савезу је као и уметност, књижевност, и све остало, била под строгом идеолошким контролом. Овакав систем довео је до значајног напретка у идеолошки сигурним научним областима захваљујући бесплатном образовном систему и државном финансирању истраживачких подухвата.

Крајем четрдесетих година XX века, постојали су покушаји да се посебне и опште теорије релативитета као и квантна механика изопште из процеса образовања због идеолошке неподобности. Међутим, без ових теорија научници неће бити у могућности да развију нуклеарну бомбу, па су теорије задржане.

Лингвистика је била једина академска област у којој је Стаљин дао лични допринос. На почетку његове владавине, доминантна личност у лингвистици је био Николај Јаковљевич Мар. Он је заступао становиште да је језик класна конструкција и да је његова структура у директној вези са економском структуром становништва. Међутим, Стаљин је одлучио да се супротстави овом простом марксистичком схватању језика и да оконча Марову доминацију у совјетској лингвистиси. Стаљиново најзначајније дело у овој области је есеј „Марксизам и проблеми лингвистике”. Овај есеј није значајно допринео теоријском схватању лингвистике, али је у њему добро обрађена ова тема, па је Стаљин својим утицајем ослободио совјетску лингвистику од идеолошког предзнака.

За време Стаљина, научно-истраживачки рад је у готово свим областима био ометен јер је велики број научника био или послат у логоре или погубљен. Они су прогоњени због својих „политички неисправних” истраживања.

Упркос свему, под Стаљиновом влашћу су постигнути значајни помаци у области науке и технологије. Они су касније током педесетих година двадесетог века представили основу за достигнућа као што су конструисање првог компјутера БЕСМ1 или лансирање свемирског сателита СПУТЊИК 1957. године.

Друштвене услуге

Стаљинова влада је тежиште својих социјалних делатности усмерила на успостављање система бесплатне здравствене заштите. Спроведене су обимне кампање сузбијања заразних болести као што су тифус, колера, маларија. Број доктора је био повећан, па је проценат смртности био у сталном опадању.

Напомена: Јосиф Стаљин – Портрет – ацтер онлайн

Образовање је било бесплатно и доступно свим слојевима становништва. У сиромашним деловима земље је спроводјено масовно писмењавање. Читав образовни систем је значајно проширен, па су отворени и бројни нови универзитети. У држави су оворене нове пословне могућности, нарочито за жене.

Култура и религија

Животни стил за време Стаљина био је Реал-социјализам. Он се одражавао кроз сликарство, вајарство, музику, драму и књижевност. Дотадашњи правци као што су револуционарни експресионизам, апстрактна уметност и експериментална авангарда, били су одбачени као формалистички.

Стаљинов однос према значајним руским уметницима се разликовао од уметника до уметника. Неки су били послати у ратне логоре или су били погубљени. Само неколицина је упркос прогањању наставила да ствара. Такође, упркос притисцима, и велики број уметника се враћао у СССР из емиграције, као што је Алексеј Толстој 1925. године, Александар Куприн 1936. године, Александар Вертински 1943. године.

Стаљиново лично уплитање у све области друштвеног живота је довело до тога да се његово име често појављивало у културолошким расправама тог времена, а у појединим спорним случајевима је његово мишљење било пресудно.

Константни прогони током тридесетих година двадесетог века, довели су скоро до истребљења Руске православне цркве. До 1939. године, број активних парохија је са 54.000, колико их је било 1917. године, пао на неколико стотина. Многе цркве су сављене са земљом, на десетине хиљада свештеника, монаха и калуђера је или погубљено или одведено у ратне логоре.

Током Другог светског рата, цркви је као патриотској организацији дозвољено делимично обнављање: обновљено је на хиљаде парохија које су се задржале све до новог таласа репресије. Међутим, када је Црквени синод признао совјетску владу и Стаљинovu личност, дошло је до раскола са Руском православном црквом изван Русије.

ИИ Светски рат

Хитлер је напао Пољску, а Енгелска и Француска су објавиле рат Немачкој. Стаљинова тактика се показала исправном. 17. септембра Црвена армија је ушла у Пољску, и тако је Стаљин вратио делове територије Романових изгубљене после Револуције.

Када се Рибентроп, крајем септембра, поново појавио у Москви, Стаљин му је тражио цео Прибалтик. Он је тражио и добио нафтоносна поља око Борислава и Драгобича, која су Немачкој сиромашној нафтом била веома потребна. А за узврат, Стаљин је обећао да ће ту нафту да продаје Немачкој. Хитлер је морао да се задовољи. И поново је организован велики банкет у Кремљу, и поново је министар Рајха морао да отрпи бескрајне здравице „за пријатељство народа и мир у свету“.

Напомена: Јосиф Стаљин – Портрет – ацтер онлайн

Историја, Јосиф Висаионович Стаљин – светски рат.нет

Највећи злотвори и диктатори – Шели Клајн

Уследио је Зимски рат. На велико Хитлерово олакшање, малена Финска је издржала, а Совјетска војна команда на челу са Воришолвом је показала своју тоталну неспособност. Али упркос херојске одбране, Финска је била приморана да потпише примирје и уступи део своје територије. Стаљин је зато отерао Ворошилова и на његово место поставио Тимошенка.

Затим су на ред дошле Литванија, Летонија и Естонија које су се „на захтев својих народа“ вратиле у Руско царство. У лето 1940. године уследио је ултиматум Румунији да се одрекне Бесарабије, коју је Румуније окупирала 1918. године. На притисак Немачке, Румунија је попустила и уступила део своје територије СССР-у.

Стаљин са својим генералима

Пред рат 1940. године, Стаљин је примио поклон. Берија је успео да организује убиство Троцког. Стаљинов емисар Р. Меркадер, бивши поручник у Шпанској републиканској армији, разбио је Троцком лобању и просуо мозак којим се он тако поносио. Од свих бољшевичких вођа, почев од Лењина, Стаљин је сада био једини преживели.

Одмах по завршетку Другог светског рата, Стаљинов тероризам доводи до почетка Хладног рата. „Гвоздена завеса” је спуштена над источном Европом, а свет подељен на Источни и Западни блок.

Напомена: Јосиф Стаљин – Портрет – ацтер онлайн
 Историја, Јосиф Висаионович Стаљин – светски рат.нет
 Највећи злотвори и диктатори – Шели Клајн

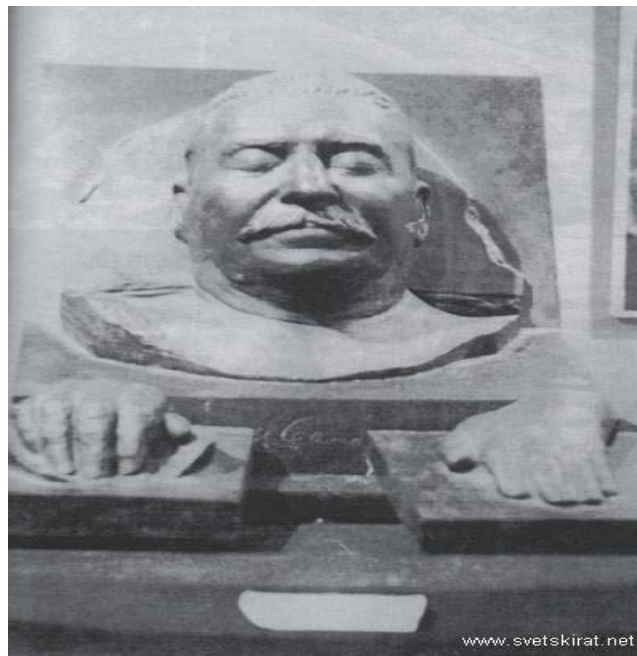
Титово НЕ Стаљину

После ИИ Светског рата Стаљин није био задовољан стањем у земљама источне Европе, које је сматрао својом интересном свером а ни са стањем у комунистичким партијама уопште. Желео је да створи организацију помоћу које би све држао под својом командом и контролом. То тело требало би да буде слично Коминтерни која је распуштена 1943. године. Било је речи и о обнављању ИИИ Интернационале али Тито није био за то. Септембра 1947 одржан је оснивачки састанак **Информационог Бироа** у Пољској. Главни задатак Информбироа био је организовање размене искустава

измедју партија и у случају потребе координација њихове делатности на основу узајамне сагласности. **КПЈ је сматрала да повезивање и сарадња треба да буду на основу равноправности, да социјализам као друштвени однос мора сазрети у свакој појединој земљи и да свака земља треба да изградјује социјализам у својим посебним условима, при чему ће у туђим искуствима гледати само подстицај а никако обавезујући шаблон.** Одлучено је да седиште буде у Београду.

После првих сукоба са Стаљином и повлачења совјетских војних и цивилних стручњака, марта 1948. године Тито је остао доследан себи. Одбио је да призна Стаљину право да одлучује о судбини народа Југославије, о судбини њихове независности и њиховог сопственог социјалистичког пута. Тада почиње Стаљинова кампања против КПЈ у међународном радничком покрету. Негира се заслуга КПЈ у ослободилачком рату, омаловажава улога Југословенске Армије у ослободјењу земље.

У литератури нема много информација о узроцима сукоба Стаљина са Титом 1948. године, осим што се описује Стаљинов бес и наводе његове изјаве којима тражи Титову ликвидацију.

Напомена: Историја, Јосиф Висаионович Стаљин – светски рат.нет
Титово НЕ Стаљину – блоггер.ба

Закључак

Британски аутор Симон Себага Монтефиоре у својој књизи: „Стаљин: На двору црвеног цара,, покушава да објасни оно по чему ће Стаљин остати упамћен, а то су невероватна убиства, терор у коме су одушевљено и добровољно учествовале масе преданих Стаљинових следбеника. Невероватно је то да се убијало по „квотама,,. Свака регија добијала је не списак имена, већ „квоту,, непријатеља које треба

уништити. **Циљ је био – једном за свагда докрајчити све непријатеље и оне које је немогуће научити социјализму.**

Тиме би се убрзало брисање класних граница и створило идеализовано друштво.

Како назвати ово масовно убиство властитих грађана?

Ако је Хитлерово ликвидирање Јевреја било геноцид, Монтефиоре Стаљинов злочин назива „демоцид,, или „класна борба која је прерасла у канибализам,,. На крају књиге наводи се најзанимљивији детаљ – према сведочењу Хрушчова, испод новина на Стаљиновом столу, нађено је неколико писама. **Једно је било и Титово писмо Стаљину у коме се између осталог наводи: „Престани слати убице на мене: Ако то не престане, послаћу некога у Москву, након чега их више неће бити потребно слати.....,,**

Стаљин, стога постаје опседнут чињеницом да неко покушава да га убије. Зато 1949. године Русију захвата још један талас Стаљинових чистки.

1953. године почела је изградња четири велика затворска логора у Казахстану, на Арктичком северу и у Сибиру. Многи историчари тврде да су ови логори најављивали нову кампању терора усмерену само против Јевреја. Стаљинова опседнутост, довела је до његове изненадне смрти 5. марта 1953. године. Неки сматрају да је убијен, односно отрован, док други мисле да је доживео мождани удар.

Да ли је тако свет „очишћен,, од још једног тиранина?

Можда..... Оно што је заједничко свим тиранима, у свим историјским раздобљима, јесте њихово порекло, сиромашне породице, несрећни родитељи, религијско образовање... Многи Историчари се слажу са чињеницом да је и Тито био један од тиранина XX века. Ипак по мом мишљењу Тито је успео да једну малу земљу, разрушену, обезвлашћену, земљу која се нашла на раскршћу великих сила истока и запада дигне на ноге. Народ је тада препознао у њему борца за слободу и независност и подржао трновит пут ослобађања од било каквих спољних утицаја. **Тито и руководство тадашње Југославије прекинуло је дугогодишњи начин решавања и потчињавања народа – склонити, протерати и засвагда докрајчити све непријатеље.**

Тако је завршена епоха прве половине XX века, коју су поред ратних страдања, масовног уништења држава, имовине и недужног милионског становништва по логорима и под фашистичком чизмом, обележила нова страдања под паролом напретка, просперитета и личне идеологије и занесености. Уведен је нови државни поредак, дата права радницима, али је у име те нове идеологије извршен већи терор и нестанак људи него у било ком ратном дешавању.

Напомена: Стаљин-на двору црвеног цара – Симон Себага Монтефиоре

Литература:

И ИНТЕРНЕТ

1. ЈОСИФ СТАЉИН – ВИКИПЕДИЈА
2. ЈОСИФ СТАЉИН – ПОРТРЕТ – АЦТЕР ОНЛИНЕ
3. СТАЉИН – ПУЛС ДЕМОКРАТИЈЕ
4. ТИТОВО –НЕ- СТАЉИНУ – БЛОГТЕР.БА
5. ИСТОРИЈА, ЈОСИФ ВИСАИРОНОВИЧ СТАЉИН – СВЕТСКИ РАТ.НЕТ

ИИ КЊИГЕ

6. „НАЈВЕЋИ ЗЛОТВОРИ И ДИКТАТОРИ,, - ШЕЛИ КЛАЈН
7. „СТАЉИН: НА ДВОРУ ЦРВЕНОГ ЦАРА,, - СИМОН СЕБАГА МОНТЕФИОРЕ